

[Einer-Jensen.]

Udvalget har indgående drøftet spørgsmålet om lempelser i de gældende importrestriktioner med handelsministeren. Der har været lejlighed til at gennemgå de udarbejdede udkast til regionister, som man tænker gennemført som et led i det vesteuropæiske samarbejde. Den højtærede handelsminister har givet tilsagn om, at disse forhandlinger skal fortsættes i rigsdagens vareforsyningsudvalg, og jeg går ud fra, at det vil være muligt dér som hidtil at opnå enighed herom.

Om frilisteproblemerne vil jeg sige, at de resultater, der her er opnået, på ingen måde betegner et brud med den import- og handelspolitik, som regeringen hidtil har fulgt. Frilisterne er ganske vist udvidet i forhold til de forslag, som Danmark i første omgang indleverede til Marshallorganisationen i Paris, og regeringen har efter vor formening på dette punkt strakt sig meget langt, men formentlig ikke videre end fuldt forsvarligt. For regeringens stilling med hensyn til udvidelser af frilisterne har det imidlertid været afgørende, at disse udvidelser har kunnet ske på en måde, som ikke tilsidesætter tungtvejende hensyn til vor betalingsbalance og til produktions- og beskæftigelsens opretholdelse; det har hidtil været regeringens ledetråd på dette område. Vi er ganske enige med regeringen om, at denne politik bør fortsættes.

De frilisteforslag, som i første omgang blev indleveret til organisationen i Paris, omfattede en import på omkring 446 mill. kr., som fordelte sig med 81 mill. kr. på gruppen næringsmidler og foderstoffer, 182 mill. kr. på gruppen råvarer og 183 mill. kr. på gruppen bearbejdede varer. Disse forslag svarede til frigørelse af importen på henholdsvis 40, 25 og 17 pct. af den samlede import indenfor hver af disse tre hovedgrupper fra de andre Marshalllande. De nye forslag, der nu er udarbejdet, betyder en udvidelse af den samlede frilisteimport, således at den beløber sig til 654 mill. kr., altså i forhold til 1948-importen en meroverførsel til frilisten på 210 mill. kr., der fordeler sig med 105 mill. kr. på gruppen næringsmidler og foderstoffer, 278 mill. kr. på gruppen råvarer og 271 mill. kr. på gruppen bearbejdede varer. De nye forslag vil derefter svare til en fri-

gørelse på henholdsvis 52, 38 og 25 pct. af importen indenfor hver af de tre hovedgrupper fra de andre Marshalllande.

Danmark har således ikke kunnet opfylde kravet om 50 pct.s frigørelse af vor import. De nye forslag er ikke desto mindre udtryk for en betydelig indrømmelse med hensyn til en videregående frigørelse af den europæiske samhandel. Overførsel til frilistema ikke bringe ligevægten på vor betalingsbalance i fare og må heller ikke stille sig hindrende i vejen for en videreførelse af den økonomiske genopbygning, som har givet så store resultater for dansk økonomi det sidste par år.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at regeringen finder, at de udvidelser af den danske friliste, som nu finder sted, er et meget dristigt skridt. Denne opfattelse deles også af vide kredse indenfor erhvervslivet, først og fremmest industrien og arbejderne.

Regeringen har imidlertid været indstillet på at vise en vis dristighed, men ikke den dumdristighed, som man fra visse sider udfra snævre erhvervsorganisations-egoistiske motiver har tilskyndet til. Angående dette sidste kan jeg henvise til den række henvendelser, vi har fået fra erhvervsorganisationer, navnlig indenfor handelen, der har ment, det var muligt at overføre en hel række varer udover den overførsel, der her finder sted.

Vor betalingsbalance har gennem tiderne været Akilleshælen i dansk økonomi. Det er måske i dag mere end nogensinde før nødvendigt at sikre ligevægt på betalingsbalancen, og det må derfor være alfa og omega i den økonomiske politik, som enhver regering må føre. Hensynet hertil måtte således være afgørende også for den stilling, regeringen tog til beslutningen i Paris og til de forhandlinger om en udvidelse af de danske frilisteforslag, som har fundet sted med erhvervene og mellem partierne i de seneste dage.

Vi har her i landet i altfor frisk minde, hvordan det går, når der føres en økonomisk politik, der sætter sig udover disse hensyn. Det er ikke mange år siden, en anden regering forsøgte at frigøre dele af vor udenrigshandel i et omfang, som tiden ikke var moden til. Resultatet lod ikke vente på sig, og følgerne af denne letsindighed, kan jeg kalde det, blev en valutagæld, som